

ANLATAMIYORUM

Ađlasam sesimi duyar mısınız,
Mısralarımda;
Dokunabilir misiniz,
Göz yaşlarıma, ellerinizle?

Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,
Kelimelerinse kifayetsiz olduğunu
Bu derde düşmeden önce.

Bir yer var, biliyorum;
Her şeyi söylemek mümkün;
Epeyce yaklaşmışım, duyuyorum;
Anlatamıyorum.

Orhan Veli Kanık

BEN SANA MECBURUM

ben sana mecburum bilemezsin
adını mih gibi aklımda tutuyorum

büyüdükçe büyüyor gözlerin

ben sana mecburum bilemezsin

İçimi seninle ısıtıyorum

beni ısıtıyor + kapatma isteği

ağaçlar sonbahara hazırlanıyor

bu şehir o eski İstanbul mudur

karanlıkta bulutlar parçalanıyor

sokak lâmbaları birden yanıyor

kaldırımlarda yağmur kokusu

ben sana mecburum sen yoksun

sevmek kimi zaman rezilce korkuludur

insan bir akşam üstü ansızın yorulur

tutsak ustura ağzında yaşamaktan

kimi zaman ellerini kırar tutkusu

birkaç hayat çıkarır yaşamasından

hangi kapıyı çalsa kimi zaman

arkasında yalnızlığın hınzır uğultusu

fatih'te yoksul bir gramofon çalıyor

eski zamanlardan bir cuma çalıyor

durup köşe başında deliksiz dinlesem

sana kullanılmamış bir gök getirsem

haftalar ellerimde ufanıyor

ne yapsam ne tutsam nereye gitsem

ben sana mecburum sen yoksun

belki haziran'da mavi benekli çocuğun

ah seni bilmiyor kimseler bilmiyor

bir şilep sızıyor ıssız gözlerinden

belki yeşilköy'de uçağa biniyorsun

bütün ıslanmışsın tüylerin ürperiyor

belki körsün kırılmışsın telâş içindesin

kötü rüzgâr saçlarını götürüyor

ne vakit bir yaşamak düşünsem

bu kurdar sofrasında belki zor

ayıpsız fakat ellerimizi kirletmeden

ne vakit bir yaşamak düşünsem

sus deyip adınla başlıyorum

İçimsıra kımıldıyor gizli denizlerin

hayır başka türlü olmayacak

ben sana mecburum bilemezsin

Atilla İlhan

BİNGÖL ÇOBANLARI

Daha deniz görmemiş bir çoban çocuğuyum,
Bu dağların eskiden âşinasıdır soyum,
Bekçileri gibiyiz ebenced buraların
Bu تنها derelerin bu vahşi kayaların
Görmediği gün yoktur sürü peşinde bizi
Her gün aynı pınardan doldurup destimizi
Kırlara açılırız çingiraklarımızla.

Okuma yok, yazma yok bilmeyiz eski yeni
Kuzular bize söyler yılların geçtiğini.
Arzu, başlarımızdan yıldızlar gibi yüksek
Önümüzde bir sürü, yanımızda bir köpek
Dolaştırıp dururuz aynı dâüssılayı
Her adım, uyandırır acı bir hâtırayı.

Anam bir yaz gecesi doğurmuş beni burda
Bu çamlıkta söylemiş son sözlerini babam;
Şu karşıki bayırda verdim kuzuyu kurda
Suna'mın başka köye gelin gittiği akşam.
Gün biter sürü yatar ve sararan bir ayla
Çoban hicranlarını basar bağrına yayl?
– Kuru bir yaprak gibi kalbini eline al
Diye hıçkırır kaval :
Bir çoban parçasısın, olmasan bile koyun
Daima eğceksin başkalarına boyun.
Hülyana karışmasın ne şehir, ne de çarşı
Yamaçlarda her akşam batan güneşe karşı
Uçan kuşları düşün, geçen kervanları an
Madem ki kara bahtın adını koydu çoban
Nasıl yaşadığından, ne içip yediğinden
Çingirak seslerinin dağlara dediğinden
Anlattı uzun uzun.
Şehrin uğultusundan usanmış ruhumuzun
Nadir duyabildiği taze bir heyecanla
Karıştım o gün bu gün bu zavallı çobanla
Bingöl yaylalarının mavi dumanlarına
Gönlümü yayla yaptım Bingöl çobanlarına

Kemalettin Kamu

OTUZ BEŞ YAŞ ŞİİRİ

Yaş otuz beş! yolun yarısı eder.
Dante gibi ortasındayız ömrün.
Delikanlı çağımızdaki cevher,
Yalvarmak, yakarmak nafile bugün.
Gözünün yaşına bakmadan gider.

Şakaklarıma kar mı yağdı ne var?
Benim mi Allahım bu çizgili yüz?
Ya gözler altındaki mor halkalar?
Neden böyle düşman görünürsünüz,
Yıllar yılı dost bildiğim aynalar?

Zamanla nasıl değişiyor insan!
Hangi resmime baksam ben değilim.
Nerde o günler, o şevk, o heyecan?
Bu güler yüzlü adam ben değilim;
Yalandır kaygısız olduğum yalan.

Hayal meyal şeylerden ilk aşkımız:
Hâtırası bile yabancı gelir.
Hayata beraber başladığımız,
Dostlarla da yollar ayrıldı bir bir;
Gittikçe artıyor yalnızlığımız.

Gökyüzünün başka rengi de varmış!
Geç farkettim taşın sert olduğunu.
Su insanı boğar, ateş yakarmış!
Her doğan günün bir dert olduğunu,
İnsan bu yaşa gelince anlarmış.

Ayva sarı nar kırmızı sonbahar!
Her yıl biraz daha benimsediğim.
Ne dönüp duruyor havada kuşlar?
Nerden çıktı bu cenaze? ölen kim?
Bu kaçınıcı bahçe gördüm tarumar?

Neylersin ölüm herkesin başında.
Uyudun uyanamadın olacak.
Kimbilir nerde, nasıl, kaç yaşında?
Bir namazlık saltanatın olacak,
Taht misâli o musalla taşında.

Cahit Sıtkı Tarancı

ELLERİME KAR YAĞIYOR

Yalınca bir dağ başında
Ellerime kar yağıyor.
Yazın yaz, kışın kış Tanrım!
Bu ne mayalanış Tanrım!
En güzele, en korkunca,
Teselliler sonu, bunca,
Gökyüzünde unuttuğum
Ellerime kar yağıyor.

Bu, yapraktan ince canlar
Bu, kubbe kubbe ezanlar.
Bu dualar, rahmet rahmet,
Aşk, ısıtan canevimi
Bu başlangıç bu nihâyet,
Bu gördüğüm düş benim mi?
Nice dillerin telaşı
Tekmil bir geceye karşı
Alev alev gözlerimden
Ellerime kar yağıyor.

Adımlar işte, ard arda
Gayrıca beklemek olmaz,
Açın perdeleri bütün
Mavi mavi aynalarda
Uyanmak üzre, doğan gün.
Kulu kurbanı olduğum
Mutluca toprakta tohum
Çiçek niyazlar içinde
Dal'ın türküsü bembeyaz
Serpil serpil duyuyorum
Bardaktan boşanırcasına,
Kopmuş takvimlere inat,
Duygu duygu, kanat kanat
Ellerime kar yağıyor.

Bu deniz boyu dalgalar,
Bu müslüman dakikalar;
Her nefes alış verişte
Duyduğum, bu gerçek işte...
Muştular içimde sazım,
Bu mu benim alın yazım?
Dostlar görmüyor musunuz?
Çağrılar içinde sonsuz
Hep zamanların dışında
Yalınca bir dağ başında
Ellerime kar yağıyor.

Feyzi Halıcı